

Marduk – babiloński bóg panujący nad chaosem wojny Anunnaków

6 sierpnia 2024

W bogatej mitologii starożytnej Mezopotamii Marduk zajmuje szczególne miejsce jako potężne bóstwo, które odegrało kluczową rolę w kształtowaniu świata i panowaniu nad chaosem. Jego historia jest fascynującym splotem legend, wierzeń i możliwych odniesień do starożytnych wydarzeń, które do dziś intrygują badaczy i entuzjastów alternatywnych teorii historycznych.

Marduk, według starożytnych przekazów, nie był zwykłym bogiem. Jego rodowód sięga samych korzeni panteonu mezopotamskiego, co czyni go jedną z najbardziej intrygujących postaci w mitologii Anunnaków – istot często interpretowanych przez zwolenników teorii paleoastronautycznych jako starożytni przybysze z kosmosu.

Zgodnie z tradycją, Marduk był synem dwóch potężnych bóstw: Enkiego (znanego również jako Ea) oraz Ninhursag. Enki, uznawany za stwórcę ludzkości, był bogiem mądrości, magii i

słodkich wód. Ninhursag natomiast, czczona jako matka-bogini Ziemi, symbolizowała płodność i urodzaj. To niezwykle pochodzenie już na wstępie sytuowało Marduka jako istotę o wyjątkowym statusie wśród bogów.

Epos „Enuma Elish”, będący babilońskim mitem o stworzeniu świata, dostarcza fascynujących szczegółów dotyczących narodzin i wyglądu Marduka. Według tego tekstu Marduk przyszedł na świat w Abzu – tajemniczym, podziemnym królestwie należącym do Anunnaków. Opis jego fizycznej postaci jest równie intrygujący, co niepokojący: „On [Ea lub Enki] stworzył go tak doskonale, że jego boska głowa była podwójna [...]. Cztery były jego oczy, cztery były jego uszy; gdy poruszały się jego wargi, płonął ogień i promieniował. Wszystkie cztery uszy były ogromne. I równie oczy; oczy postrzegały wszystko. Najwyższy wśród bogów, jego forma była nadzwyczajna. Jego kończyny były bardzo długie, jego wysokość (?) Nadzwyczajna”. Ten opis przedstawia Marduka jako istotę o niezwyklej anatomii – z dwiema głowami, czterema oczami i czterema uszami. Co więcej, tekst wspomina o gigantycznych rozmiarach bóstwa oraz o zdolności do emitowania światła. Takie cechy, interpretowane dosłownie, mogłyby sugerować istotę daleko wykraczającą poza ludzkie wyobrażenia o normalności.

Kult Marduka osiągnął swój szczyt około 1700 roku p.n.e., kiedy Babilon zaczął dominować w regionie Mezopotamii. W tym okresie Marduk został wyniesiony do rangi naczelnego bóstwa panteonu babilońskiego. Symbolem jego potęgi i znaczenia była monumentalna Świątynia Esagila w Babilonie, gdzie czczono go w postaci ogromnego, złotego posągu.

Jednym z najbardziej dramatycznych epizodów w mitologii związanej z Mardukiem jest jego konfrontacja z Tiamat, prastarą boginią uosabiającą chaos i morze. Ta opowieść, zawarta w „Enuma Elish”, jest nie tylko mitem kosmologicznym, ale także alegorią konfliktu między porządkiem a chaosem, między młodym pokoleniem bogów a starymi siłami pierwotnego świata.

Według eposu konflikt rozpoczął się, gdy Tiamat i jej małżonek Abzu, reprezentujący pierwotne siły chaosu, postanowili zniszczyć młodsze pokolenie bogów. Przyczyną miały być „wstrząsy” – być może symboliczne określenie buntu lub zmian wprowadzanych przez młodsze bóstwa. W odpowiedzi na to zagrożenie Enki (ojciec Marduka) zabił Abzu. Rozwścieczona śmiercią małżonka Tiamat postanowiła zemścić się, tworząc armię monstrualnych istot. Epos wspomina o jedenastu przerażających hybrydach, uzbrojonych w śmiertcionośną broń. Na czele tej armii stanął Kingu, któremu Tiamat przekazała Tablice Przeznaczenia – symbol absolutnej władzy nad wszechświatem.

Wobec tego zagrożenia starsi bogowie zwrócili się o pomoc do Marduka. Młody bóg zgodził się stanąć do walki, ale pod warunkiem, że w przypadku zwycięstwa zostanie uznany za króla bogów. Przygotowując się do konfrontacji, Marduk stworzył potężny arsenał broni: łuk i strzały o niezwykłej mocy, gigantyczny młot o niszczycielskiej sile, tajemniczą broń generującą „wiązkę elektryczną” i imhullu – zaawansowaną technologicznie broń zdolną do wytwarzania huraganowych wiatrów. Uzbrojony w ten arsenał Marduk stanął do walki z Tiamat. Epicki pojedynek zakończył się zwycięstwem młodego boga, który pokonał prastarą boginię i jej armię. Po zwycięstwie, zgodnie z obietnicą, Marduk został ogłoszony królem Anunnaków i przejął Tablice Przeznaczenia.

Następnie, według mitu, Marduk wykorzystał ciało pokonanej Tiamat do stworzenia świata. Z jej oczu miały powstać rzeki Tygrys i Eufrat, a z reszty ciała – niebo i ziemia. Ten akt kreacji ustanowił Marduka nie tylko jako zwycięskiego wojownika, ale także jako boga-stwórcę, odpowiedzialnego za ukształtowanie znanego świata.

Warto zauważyć, że mit ten ma głębokie implikacje dla zwolenników teorii starożytnych astronautów. Interpretują oni tę historię jako alegoryczny opis rzeczywistych wydarzeń, w których zaawansowane technologicznie istoty walczyły o

kontrolę nad Ziemią, używając broni o niezwyklej mocy. Dodatkowym elementem wspierającym takie interpretacje jest wzmianka w „Kodeksie Hammurabiego”, sugerująca, że Anu i Enlil przekazali Mardukowi „statek Enlila”. Dla zwolenników teorii paleoastronautycznych jest to potencjalny dowód na posiadanie przez starożytne bóstwa zaawansowanych środków transportu, możliwe, że kosmicznego pochodzenia.

Historia Marduka, boga Babilonu, jest fascynującym splotem mitologii, możliwych historycznych wydarzeń i spekulacji na temat starożytnych cywilizacji. Jego rola jako zwycięzcy nad chaosem, stwórcy świata i najwyższego władcy panteonu babilońskiego czyni go jedną z najbardziej intrygujących postaci w starożytnej mitologii.

Ilustracja: [Franz Heinrich Weißbach](#) (CC0)

Źródło: [InneMedium.pl](#)